

decât o fac cei care, de multe ori afișând un zâmbet intelectualist, superior și ușor ironic, socotesc că au depășit de mult etapa primitivă a rugăciunilor după tipic și au ajuns la adevărata înțelegere a ceea ce este rugăciunea: grăirea vie, din trăirea vie, cu Dumnezeu cel Viu. Poate că la înțelegere ajungem mulți, dar la o rugăciune adevărată foarte puțini din cei care dobândesc această înțelegere reușesc să ajungă. Așa că nu socotesc a fi prisoselnic din partea Părinților duhovnicești a-i mai cerceta pe cei care, asemenea mie, suntem începători în viața duhovnicească, la ce rânduiele de rugăciuni, posturi, înfrânări, metanii se supun.

Sursa: **Părintele Teofan Munteanu**, *Cuvântul duhovnicului*, în Revista Familia Ortodoxă (pag.40-45), Nr.11, 2017

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

CUVINTE DE ÎNVĂȚĂTURĂ

- Liniștea este începutul curățirii sufletului.
- Să imiți pământul, omule, și să rodești ca el. Să nu te arăți mai rău decât el, cel neînsuflețit. Deoarece acela nu scoate roade pentru propria sa desfătare, ci ca să-ți slujească ție, în timp ce rodul bunătații pe care îl faci tu, îl aduni pentru tine.
- Mulțumirea cu puțin este singura comoară care nu se sfârșește niciodată.
- Se întâmplă adeseori ca prietenii noștri să lucreze spre pierzarea noastră, iar vrăjmașii noștri spre binele nostru.

Sursa: **Sfântul Vasile cel Mare**, *Picături de înțelepciune*, Editura Evangelismos, București, 2007

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 7 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum)

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați și la buletinul online sau să verificați situl nostru: **sfantul-ilie.ro**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

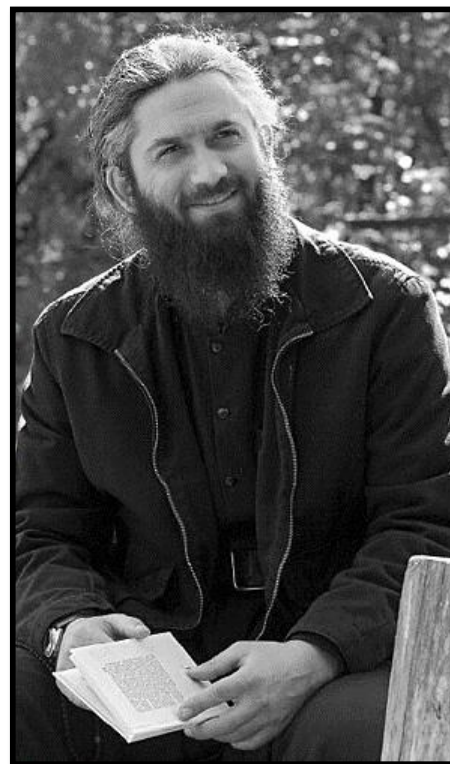
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 255 / 1 iulie 2018

SCHIMBAREA ÎN BISERICĂ

În aceste zile mai mulți intelectuali au vorbit iar despre Biserică. Intelectualii sunt niște oameni care citesc cărți ca să scrie cărți, după care iau acele cărți și te bat cu ele în cap. Un intelectual care nu te bate la cap nu e un intelectual adevărat.

E tot mai greu să definești un intelectual în condițiile în care fiecare al treilea tânăr din România a absolvit o facultate, iar facultatea trebuie încheiată cu un doctorat. La mine pe „feisbuc” am vreo zece mii de intelectuali. Dar nu toți sunt ca intelectualii adevărați, adică să-și fi publicat lucrarea de master sau doctorat într-un tiraj de două sute de exemplare pe care să le dea cu autograf.

Așadar, există intelectuali care știu totul despre Biserică și au soluția perfectă. Ei numesc punct cu

**IEROM. SAVATIE
BAȘTOVOI**

**MĂNĂSTIREA «NOUL NEAMȚ»
REPUBLICA MOLDOVA**

punct cauzele și efectele „crizei”. Există criză instituțională, blocaj instituțional, înțepenire, lipsă de comunicare, neimplicare și momente ratate. Discurs, adaptare socială. Asta lipsește, din punctul lor de vedere, Patriarhului și „Instituției Bisericii”.

E nevoie, zic ei, de schimbare.

De fapt, criza se datorează tocmai schimbării prea mari și adaptării prea strânse. Biserica nu are nevoie să se schimbe, ea are nevoie să înceteze să se mai schimbe. Să înceteze să se mai adapteze social: că avem preoți și ierarhi care se pricep la retrocedări și afaceri imobiliare mai bine decât frații Dedeman. Să lăsăm schemele, proiectele și ambițiile de grup. Să dăm dracului „relațiile” și să rămânem doar cu nădejdea în Dumnezeu. Faptul că suntem mulți, că suntem puternici, că suntem vechi nu sunt argumente creștine – sunt argumente politice și păgâne. De fapt, suntem puțini, săraci și slabi și în aceasta se arată puterea lui Dumnezeu.

A devenit un clișeu ca Biserica să fie acuzată că face prozelitism, că își impune cu forța influența prin bogăție și alianțe nedrepte cu puterea. Majoritatea tinerilor trăiesc cu impresia că așa a fost tot timpul, că lumea a fost creștinată cu forța.

Totuși, apostolii au fost săraci și fără relații la curtea romană. Erau atât de săraci, încât flămânzeau la propriu, mâncau spice și fructe pe drum, iar alteori se opreau să pescuiască pentru a-și astâmpăra foamea. Erau o mână de oameni, dar au convins Roma, Grecia și Egiptul, Ierusalimul și India, întreg pământul. Forța lor era în puterea credinței lor și prospețimea cu care vorbeau profunzimile credinței. E adevărat, nu aveau pază de corp și au fost uciși majoritatea dintre ei, nu mureau cu zece doctori la căpătâi care le masau tălpile și mânuțele. Dacă unii puternici ai lumii acesteia, după ce au crezut, s-au întors la obiceiurile lor păgâne de a asupri pe toți și toate, asuprire care s-a făcut și în numele creștinismului, nu e vina apostolilor.

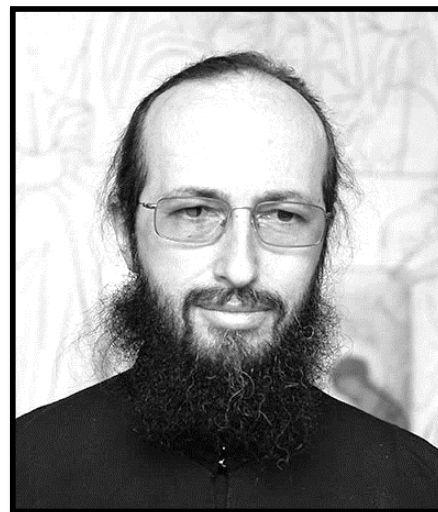
Schimbare? Renunțați mai întâi la gărzile de corp, că se sperie oamenii când vin la biserică. Hristos a avut îngerii drept bodyguardzi, dar nu a apelat la ei.

Integrare? Stați mai mult printre mulțime, învățați să mergeți pe jos, că face bine la sănătate. Lăsați oamenii să vă atingă, să se convingă că sunteți viu, că nu trăiți doar în televizor și pe calendare. Lăsați-vă atinși de oamenii simpli, nu vă temeți, că n-o să luați boli, că doar nu sunteți Ceaușescu.

Adaptare? Obișnuiți-vă că în lume trăiesc și cei care strigă „jos!”, nu doar cei care cântă „întru mulți ani!” Cu cât mai tare cântă cei din urmă, cu atât mai tare strigă cei dintâi.

Și lăsați schimbarea pentru intelectuali.

Sursa: **Ieromonahul Savatie Baștovoi**, *Schimbarea în Biserică – o născoceală a intelectualilor*, rucodelie.ro

**PĂRINTELE TEOFAN
MUNTEANU**

„TIPIC, TIPIC ȘI
LA INIMĂ NIMIC?”

**Sfinții Părinți ne recomandă
să împletim postul cu rugăciunea.
Cum să ne rugăm cu adevărat, iar
nu tipic, tipic și la inimă nimic?**

Mărturiseam că a fost o vreme în viața mea când acordam prea multă atenție înfrânării de la cele ale mâncării. A fost, de asemenea, o vreme în care propovăduiam cu o inconștiență scuizabilă, datorită vârstei și lipsei experienței duhovnicești, o grijă exagerată de a nu cădea sub incidența acestui deja clasic tipic, tipic și la inimă nimic.

Totuși, trebuie să recunosc că, odată cu trecerea anilor, am ajuns să îmi dau seama că, de fapt, sunt foarte puțini oamenii aflați în primejdia de a intra sub „jurisdicția” acestei ziceri, pentru că majoritatea dintre noi suntem în starea critică de a nu putea cuantifica mare lucru când numărăm rugăciunile și strădaniile noastre rugătoare făcute mai mult sau mai puțin după tipic. Mai concret, trăgând linie sub demersurile noastre rugătoare de peste zi și de peste noapte, foarte puțin avem de numărat. Așa se face că stau de vorbă cu mult drag în ziua de astăzi cu oamenii care fac rugăciuni după tot felul de tipice, pentru că unii ca aceștia sunt mai deschiși către o strădanie rugătoare, o căutare rugătoare a Domnului în viața lor. Sunt dispuși să acorde, de obicei, mai mult timp rugăciunii și mai multe energii psihosomatice acestei strădanii de a închina rugăciunii mai mult din viața lor